

DENİZ POYRAZ • Dünya Unutana Kalır

DENİZ POYRAZ 1991'de Lüleburgaz'da doğdu. Lise öğrenimini Lüleburgaz Anadolu Lisesi'nde tamamladı. Yıldız Teknik Üniversitesi'ndeki mühendislik eğitimini yarıda bırakarak Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Sanat Tarihi Bölümü'ne kaydoldu. Mezun olduktan sonra Marmara Üniversitesi'nde Yayıncılık Yönetimi alanında yüksek lisans yaptı. Eleştiri, makale ve röportaj türündeki çalışmaları çeşitli dergilerde, gazetelerde ve internet sitelerinde yer aldı. İlk kitabı *Emine'nin Yanında Konuşulmayacak Şeyler* İletişim Yayınları etiketiyle yayımlandı (2018). Kitap, Fikir Kulüpleri Federasyonu tarafından düzenlenen Umud Ödülleri'nde, "Yılın Umud Veren Edebiyat Ödülü"ne değer görüldü (2020).

İletişim Yayınları 3079 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 545

ISBN-13: 978-975-05-3189-7

© 2021 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2021, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Büşra Bakan

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

DENİZ POYRAZ

Dünya Unutana Kalır

Mahir Mete Kul için...

içindekiler

istila

9

zeliş

47

nasip'in günahı

77

canavarın günü

115

istila

Ben eğilirdim coğrafya kitabının üstüne. Dünya büyüktü.

- MUZAFFER HACIHASANOĞLU, Evlerde Sevgi Yoktu

I

Balkanlardan gelen soğuk hava dalgasına göğüyle toprağıyla direnen Doğu Trakya, sonunda teslim oldu beyaza. Son şehir de şubat ortasında karlara gömüldü. Caddeler ve köprüler, kent ani bir kararla tahliye edilmiş gibi ıssızlaştı. Evler biraz daha sokuldu birbirine. Sıvası dökük apartmanların beyaz çatılarını buzdan saçaklar sardı. Ağaçların kar tutmuş kuru dalları, bahçe duvarlarından yollara sarktı. Kaldırımlarda yürümek için baş eğmek, bel bükmek gerekti.

Eğdi başını Mesut, büktü belini. Cadde boyu yürüdü. Çantası omzunda, eldivensiz elleri cebindeydi. Sırtında birkaç ders kitabı ve altı ortalı defterin ağırlığı, üşüyen yolları geçti adım adım. Kiremitleri soluk binalar bir bitseydi, şu gri apartmanlar... Caddenin sonu evdi. Yemek ateştedir, annesi başında... Babası dönmüştür dükkândan.

Parmağının ucuna pamuksu bir yumuşaklık ilişti cebinde. Mine'nin tokası, üstünde taşıdığı ikinci bir kalp gibiydi. Soğuktan kızarmış kulaklarında hiç dinmeyen ses, Mine'nin ezgili sesiydi. Kaşkolünün ardında bir tebessüm belirdi. Hayallendi aklı, içi ılıdı. Zar gibi incecik buzun ortasına bastı

dalgınlıkla. Çamurun yüzeyi damar damar çatladı. Sağ ayağının pabucu bileğine kadar ıslandı. Glş taze kar gibi eridi yüzünde, kayboldu.

Az ileride gözüktü ev. Kar vurdukça uzayan o cadde sonunda bitti. Her adımı gayret isteyen okul yolu, buz tutan kaldırımlarla beraber eşiğin ötesinde kaldı. Sokağı bitirip bahçeye girdi. Apartmanın bozuk kapısını omzuyla araladı. Ardında ayak izlerini bıraka bıraka çıktı merdivenleri.

Babasının giyilmekten biimsizleşmiş, rengi atmış paltonunun yanına astı montunu. Bir orabı sırlıslıkladı. Ayakkabısıyla birlikte onu da çıkardı ayağından, bir kenara koydu. Bastığı yer adım adım belli oluyordu hl. Sobanın daha ilk anda yüze vuran sıcağıyla gevşedi bedeni. Tavanı baştan uca dolanan borular, iki oda bir salonu fevkalde ısıtmaya yetiyordu. Tencereden antreye sızan yemek buharı, çubuk krakerle oyaladığı açlığını uyandırırverdi. Annesi, dizleri eprimiş kadife pijaması ayağında, ekyatın ucuna kıvrılmış, ağalı konaklı bir dizinin tekrar bölümünü izliyordu. Göz ucuyla oğluna baktı:

“Sevdiğin yemekten var gene.”

Mesut, sobanın üstünde fokurdayıp duran tencerenin kapadığını araladı. Kıymalı patates. Kömür sıcağında buğulanan salçanın tatlı kokusu önce burnuna, damağına, sonra tüm varlığına tesir etti. İştahla yutkunduktan sonra, “Babam nerede?” diye sordu. Öteki cevap verdi:

“Balkonda, kuşuyla gene. Söyle de kapasın kapıyı artık, buz kesti içerler! Sabri! Sabriiii!”

“Tamam bağırma, söylerim ben Şimdi.”

Mesut mutfağın kapısında belirince kuş firdöndü kafeste. Talaş parçalarıyla birlikte mavi tüyler havalandı, yemlikte kabuklar uuştı. Sabri kafesin başında iki bklmd. ksrd birkaç sefer.

“Baba, balkonun kapısını...”

“Duyduk duyduk,” dedi Sabri yarım ağız, “az işim var, başlayın siz, geliyom şimdi.” İki dudağı arasına sıkıstırdığı sigarayı küllüğe bıraktı. Aynalı tüneğı deterjanlı suyla dolu yoğurt kovaşına daldırdı önce. Önünü ardını süngerle ovdu bir güzel. Kurulayıp yerine taktı. Kuşu nazikçe avuçladı, öptü sonra. “Babacık, hani babacık!” Minik kafasını okşadı hayvanın. Küçük bir kutuya aldı kuşu. Kafesi temizlemeye koyuldu.

Muhabbet kuşu besleme modasının orta direk mahallelere uğradığı vakitler, Sabri işten eve elinde bu kafesle dönmüştü. Kafesin dibinde seyrek tüylü bir yavru vardı. Bedeni bir bebeğın sıkılı yumruğundan hallice bir şey. Tabana serili gazetenin üstünde hızla çarpan yumuşak bir kalp. Bir kürdanın yarısı iki bacak. Pıt pıt dolaşan iki ayak. Cılız, kimlik-siz ötüşler...

Titrek ayaklar birkaç haftada güçlendi, turnaklarını çıkardı. Yüzünün ortasında unutulmuş bir doku parçası gibi duran saydam çıkıntı şekillenip sivrildi, kocaman iki deliğı bulunan iri bir gagaya dönüştü. Pamuğa sarılı gibi duran sıska beden, mavinin üç tonuyla parlayan göz alıcı bir canlılığa büründü. Maviş dediler ismine başta. Yuvarlak yüzünün ortasında bitiveren turuncu gagası da hesaba katıldığında, kuş, kafesin tepesinden sarkan ufak bir nazar boncuğunu andırıyordu. Maviş’ten cayıp Nazar dediler sonra.

Evin kasveti, miskinliğı bir kuş ötüümüyle silinip yok olmuştu. En karanlık ruhun bile içini şeneltmeye talip ötüşler evden dışarı taşıtı. Nazar, konu komşunun da ilgisini çekmeye başladı zamanla. “Sevğı Teyze’si, oğlan gecedен beri tutturuyor, bir kerecik sevsinmiş kuşu...” Çocuklar bayılıyordu Nazar’a. “Betül resmini yapçakmış Nazar’ın, öğretmeni ödev vermiş...” Anasının eteğine takılan soluğı kuşun kafesinde alıyordu. “Babam bugün makineye film koydurdu da... Fotoğrafını çekebilir miyim Nazar’ın...”

İsteklerin ardı sonu yoktu. Sevgi kocasına söyleniyordu bazı bazı:

“Elma armut gibi resmi çizilcek, anıt gibi fotoğrafı çekilcek şey mi kuş canım?” Komşuların şu avuç içi kadarcık hayvanda ne bulduğunu anlayamıyordu kadın.

Gel zaman git zaman, Sevgi de hoşlanmaya başladı ilgiden. Vaktiyle bir merhabaya üşenen o burnu havada astsubay, polis, öğretmen eşlerinin kapıda sıra oluşu hoşuna gitti. Alakaya sebep kuş olmuş, kedi köpek olmuş... Saikası kime, neye lazımdı? Çoluk çocuğun gönlünü hoş tutmaya gayret etti o da. Ev haliymiş, kir pasakmış demeden açtı kapısını gelene.

Bir mevsim geçti geçmedi, coşkunca akan ilgi seli diniverdi. Mahalleli hevesini aldı kuştan. Ayağı kesildi çocukların. Başka eğlenceler, oyalanacak başka meşgaleler bulundu. Bunaltıcı yaz geceleri balkona çıkarılınca, ötüşünden şikâyetçi olmaya başladı komşular. Bir gece alt komşunun karısı kibar dille uyardı Sevgi’yi, “Benimki gece vardiyasına gidecek de...” gibisine. Çaresiz, odaya aldılar Nazar’ı.

Dışarlığın ilgisi kesilince Sevgi de soğumaya başladı hayvandan. Ötüşler gelinli kaynanalı gündüz kuşağı programlarının sesini bastırarak oldu mu, oyali tülbentler attı kafesin üstüne. Mesut da oralı olmayınca Nazar’ın bakımı gene Sabri’ye kaldı.

Gerçi Nazar’ın da Sabri’den başka kimseye yüz verdiği yoktu. Ne birinin sözüne ince ötüşlerle karşılık vermişliği ne şunun bunun karşısında çalınmış duruşa geçip kanat germişliği görülmüştü. Yeme düşeli beri “Babacık”ın elinde büyüdüğünü bilir gibi, Sabri’den başkasına paye vermezdi.

“Buz ettiniz yemeği, buz!”

“Yahu geliyoz dedik ya!”

Kalamar kemiğinden yapılma gaga taşını iki tel arasına güzelce sıkıştırdıktan sonra, kafesi alıp oturma odasında-

ki askısına astı Sabri. Gömleğinin kollarını  emreyip elini yüzünü yıkadı banyoda. Sofraya oturdular.  orbalar içildi. Çorbadan sonra yemeğe geçildi.

Mesut, ekmeğinin ucunu yemeğin suyunda dalgın dalgın gezdirirken Mine'yi düşlüyordu. Okula yarıyıl tatilinin ardından dahil olan bu yeni sınıf arkadaşının suskun mevcudiyetini, yüzünün yuvarlak çehresini ve yemyeşil gözlerini hatırlayıp heyecanlanıyor, korkuyor, seviniyor, dehşete düşüyor; velhasıl içi içine sığmıyordu.

Yemek faslı bitince, Sevgi  st üste tepelediği tabakları alıp mutfağa geçti. Bulaşığı lavabonun içine bıraktı, buzdolabının üstündeki kalabalıkta el gezdirip sigarasını buldu. Aspirat r  açtı, Meltem'den bir dal yakıp mentol n  uzun uzun ciğerine çekti.

Sabri Őeffaf muşambayla sarılı kumandaya uzanıp televizyonun sesini açtı. Gömleğinin cebinden Maltepe paketini  ıkarıdı. Haberler başlamıştı. Başbakanın  fkeli sesiyle ortalığa dökülen sözler dört duvar arasında yayıldı:

“Sayın Cumhurbafkanı söz alarak, son derece de terbiye dışı bir üslupla bana ağır ithamlarda bulundu...”

Haberin devamında havalara savrulan bir anayasa kitap ğından bahsediliyordu. Bu tuhaf hadise o an kimse için bir Şey ifade etmedi. Az sonra ağalı konaklı dizinin yeni bölümü başladı. Diziyle beraber bir demlik çay içildi, çekirdek  itlendi. Sevgi ekrandaki zenginliğe, Őatafata b y lenirken, ağanın oğluyla Őehirli kadının imk nsız aşkını içini çeke çeke seyretti.

Ertesi gün borsa düştü.

Döviz kanat takıp uçtu.